

Η ημέρα του Κυρίου (Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 18, 2016

Είναι δύσκολο νά μιλήσει κανείς για τή μέλλουσα κρίση. Έπειδή δέν θά πεί για τά παρόντα καί όρατά, αλλά για τά μέλλοντα καί άόρατα. Καί έγώ, πού θά μιλήσω, καί έσεΐς, πού θά μέ άκούσετε, χρειαζόμαστε πολλές προσευχές καί καθαρότητα του νοΐ καί φόβο Θεοΐ. Έγώ για νά μιλήσω σωστά, κι έσεΐς για ν' άκούσετε προσεκτικά. Τό θέμα αυτού του λόγου είναι «**ή ημέρα του Κυρίου**», τότε πού **ό Ίησοΐς Χριστός, ό Κύριός μας, θά έρθει πάλι, όχι όμως πιά σά λυτρωτής, μά σάν κριτής, «ός άποδώσει έκάστω κατά τά έργα αυτού**». Τότε, όταν **θ' άστράψει ή ύπερουράνια λάμψη της Θεότητός Του**, ό αισθητός ήλιος θά σκεπαστεί από τή λαμπρότητα του Δεσπότου της κτίσεως, τ' άστέρια θά σβηστοΐν καί όλα θά δώσουν τόπο στον Ποιητή τους. «*Όσπερ γάρ ή άστραπή άστράπτουσα έκ της ύπ' ούρανόν εις τήν ύπ' ούρανόν λάμπει, οΐτως έσται καί ό υίός του ανθρώπου έν τή ημέρα αυτού*». Τότε ό Θεός θά τά γεμίσει όλα μέ τό φώς Του, καί θά 'ναι πιά, μόνος Αυτός, Ημέρα μαζί καί Θεός.

Ένώ όμως για τους δίκαιους καί τους μετανοημένους **ό Κύριος θά είναι Ημέρα άνέσπερη**, άτέλειωτη καί γεμάτη χαρά παντοτινή, **στους άμαρτωλούς καί άμετανόητους θά είναι άπρόσιτος καί άθέατος**, έπειδή στην παρούσα ζωή δέν φρόντισαν νά καθαριστοΐν, για νά δοΐν καί ν' άπολαΐσουν τό φώς της δόξας Του. Δίκαια, έπομένως, θά τό στερηθοΐν. Γιατί ό πανάγαθος Θεός χάρισε στους προπάτορές μας - καί διαμέσου αυτών καί σε μάς - τό **αΐτεξούσιο**, έτσι πού **νά κάνουμε τό καλό όχι μέ γογγυσμό ή μέ βία, αλλά μέ τήν έλεύθερη προαίρεσή μας**. Θέλησε καί θέλει νά τηροΐμε τις έντολές Του μέ χαρά καί προθυμία, άφοΐ, έκπληρώνοντας πάντα τό άγαθό, πραγματοποιοΐμε τό «*καθ' όμοίωσιν*», μοιάζουμε δηλαδή στό άπόλυτο Άγαθό, σ' Έκεΐνον, τον Θεό, γινόμαστε χαρισματικά Θεοί, κληρονομοΐμε τήν ούράνια βασιλεία.

Πρώτοι όμως οί πρωτόπλαστοι ύπάκουσαν θεληματικά στό διάβολο, παραβαίνοντας τήν έντολή του Θεοΐ, έχασαν τήν έλπίδα νά έκπληρώσουν τό «*καθ' όμοίωσιν*» κι έγιναν δοΐλοι του πονηροΐ. Στη συνέχεια κι έμεΐς, οί άπόγονοι των πρωτοπλάστων, ύποδουλωθήκαμε σ' αυτό τον τύραννο, όχι μέ καμιά βία, αλλά μέ τή θέλησή μας. Κι αυτό τό έδειξαν φανερά όσοι ευάρεστησαν τό Θεό πριν από τήν ένανθρώπιση του Χριστου, παραδίνοντας τό θέλημά τους στον Κύριο καί όχι στό διάβολο.

Θέλοντας λοιπόν ό φιλόανθρωπος Θεός **νά έλευθερώσει** από τή σκλαβιά του

διαβόλου όσους Τόν εϋαρέστησαν πρίν και μετά τό Χριστό, καθώς κι εκείνους πού θά Τόν εϋαρεστούσαν στό μέλλον, μέχρι τή συντέλεια τών αίωνων, **καταδέχθηκε νά γίνει ό Ίδιος άνθρωπος**, τιμώντας και δοξάζοντας έτσι τό ανθρώπινο γένος. **Τόσο μεγάλη είναι ή αγαθότητα και ή φιλανθρωπία του Κυρίου μας, πού όχι μόνο δέν μās τιώρησε αιώνια για τήν παράβαση τών αγίων εντολών Του, αλλά, όντας άφθαρτος και αιώνιος, έγινε άνθρωπος φθαρτός και θνητός**, σαν κι έμās. Και παρουσιάστηκε στή γή μέ σάρκα θεοφόρα, όχι μόνο μέ τή Θεότητά Του. Γιατί ή φανέρωση τής Θεότητός Του γίνεται κρίση σ' αυτούς πού θά φανερωθει. Κι Έκεϊνος δέν ήρθε νά κρίνει τόν κόσμο, αλλά νά τόν σώσει. Άν φανερωνόταν ή Θεότητα όχι ένωμένη μέ τήν ανθρώπινη φύση στό πρόσωπο του Θεανθρώπου, αλλά μόνη Της, θ' άφανιζόταν ή κτίση ολάκερη, γιατί όλοι σχεδόν τότε ήταν κυριευμένοι από τήν άπιστία και τήν άμαρτία. Και ή Θεότητα, δηλαδή ή χάρη του Παναγίου Πνεύματος, δέν φανερώνεται σέ κανένα άνθρωπο άπιστο και έμπαθη, τότε δέν φωτίζει, αλλά κατακαίει· δέν ζωογονει, αλλά τιμωρει.

Η χάρη λοιπόν του Αγίου Πνεύματος είναι άπρόσιτη και άθεώρητη στους άπιστους και τους έμπαθεις. Στους ανθρώπους όμως πού εργάζονται τίς έντολές μέ πίστη, φόβο Θεού και άληθινή μετάνοια, **ή χάρη αποκαλύπτεται** και συνάμα αποκαλύπτει τήν κρίση, πού μέλλει νά γίνει. Αυτοί βλέπουν τότε κιόλας, νοερά, τήν ήμέρα τής θείας κρίσεως. Και φωτισμένοι από τή χάρη, αντικρύζουν καθαρά τόν έαυτό τους, ποιό είναι και σέ τί πνευματική κατάσταση βρίσκονται. Κι έπειτα βλέπουν όλα τους τά έργα, τίς σωματικές πράξεις και τίς ψυχικές ενέργειες. Κι έτσι κρίνονται και ανακρίνονται μόνοι τους από τώρα, πρίν κριθούν από τόν Κριτή. Συλλογίζονται ένα πρός ένα όλα τ' άμαρτήματά τους. Σκέφτονται πώς έξαιτίας τους χωρίστηκαν από τόν Θεό. Μέμφονται και καταδικάζουν τους έαυτούς τους και μετανοούν βαθιά και κάνουν νηστείες, άγρυπνίες, γονυκλισίες και άλλα έργα αποδεικτικά τής συντριβής τους. Και τότε έρχονται σέ κατάνυξη, και κλαίνε και όδύρονται και βυθίζονται μέσα σέ ποταμούς δακρύων. Κι έτσι, λίγο-λίγο, ξεπλένονται και καθαρίζονται, μέ τή χάρη του Θεού, από τήν άμαρτία και τά πάθη. Τοϋτο είναι τό **δεύτερο βάπτισμα** - τό βάπτισμα τής μετάνοιας στήν κολυμβήθρα τών δακρύων.

Μέ τό βάπτισμα αυτό ό άνθρωπος γίνεται ολοκάθαρος, «*υίός φωτός και ήμέρας*». Έτσι **στή μέλλουσα κρίση δέν κρίνεται, γιατί αυτοκατακρίθηκε πρωτίτερα**· ούτε έλέγχονται τά έργα του από τό φώς του Κριτού, γιατί φωτίστηκε έδω πρωτίτερα· ούτε καίγεται από τή φωτιά τής κολάσεως, γιατί μπήκε μόνος του σ' αυτήν πρωτίτερα· ούτε θεωρεί πώς τότε μόνο θά έρθει «*ή ήμέρα του Κυρίου*», επειδή ήδη έχει γίνει ολόκληρος ήμέρα φωτεινή κι ολόλαμπρη, μέ τή μετάνοια, τήν κάθαρση και τή μνήμη του Θεού· ούτε βρίσκεται πιά μέσα στον κόσμο ή μαζί μέ τόν κόσμο, επειδή νοερά έχει βγει έξω από τόν κόσμο, εκπληρώνοντας τό λόγο του Κυρίου: «*έκ του κόσμου οϋκ έστέ, άλλ' έγώ έξελεξάμην υμάς έκ του κόσμου*». Νά γιατί ό άπόστολος Παϋλος γράφει: «*Εί έαυτούς εκρίνομεν, οϋκ άν εκρινόμεθα· κρίνομενοι*

δέ υπό τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μή σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν».

Ὅσοι λοιπόν ἔγιναν ἤδη «τέκνα φωτός» καί «υἱοί τῆς μελλούσης ἡμέρας», «ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατοῦντες», δέν θά δοῦν καί δέν θά φοβηθοῦν τήν ἡμέρα τοῦ Κυρίου, γιατί τή ζοῦν παντοτινά, λουσμένοι στό θεῖο φῶς. Γιά ὅσους ὅμως ζοῦν μέσα στό σκοτάδι τῶν παθῶν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη - πύρινη, φοβερή, ὀλέθρια - θά ἔρθει ξαφνικά κι ἀναπάντεχα. Πότε; Ἄγνωστο. «Περί τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν», λέει ὁ Χριστός. «Ὡς παγίς γάρ ἐπελεύσεται ἐπί πάντας τούς καθημένους ἐπί πρόσωπον πάσης τῆς γῆς». Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος συμπληρώνει καί μᾶς συμβουλεύει: «Περί τῶν χρόνων καί τῶν καιρῶν, ἀδελφοί, οὐ χρειᾶν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι· αὐτοί γάρ ἀκριβῶς οἶδατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί οὕτως ἔρχεται. Ὅταν γάρ λέγωσιν “εἰρήνη καί ἀσφάλεια”, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος καί οὐ μή ἐκφύγωσιν. Ὑμεῖς δέ, ἀδελφοί, οὐκ ἐστέ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτῃς καταλάβῃ· πάντες ὑμεῖς υἱοί φωτός ἐστε καί υἱοί ἡμέρας. Οὐκ ἐσμέν νυκτός οὐδέ σκότους. Ἄρα οὖν μή καθεύδωμεν ὡς καί οἱ λοιποί, ἀλλά γρηγορῶμεν καί νήφωμεν... Ὅτι οὐκ ἔθετο ἡμᾶς ὁ Θεός εἰς ὀργήν, ἀλλ’ εἰς περιποίησιν σωτηρίας διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀποθανόντος ὑπέρ ἡμῶν, ἵνα σὺν αὐτῷ ζήσωμεν». Ἀμήν.

(“ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ”, Πνευματικά κεφάλαια βασισμένα σέ κείμενα τοῦ ὁσίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ)

Εὐχαριστοῦμε θερμά τόν Ἡγούμενο τῆς Ἱ.Μ. Παρακλήτου γιά τήν ἄδεια δημοσίευσης ἀποσπασμάτων ἀπό τά βιβλία πού ἐκδίδει ἡ Ἱερά Μονή. Ἱερομόναχος Σάββας Ἀγιορείτης <http://HristosPanagia3.blogspot.com>